

Dopis preláta (4. června 2017)

Jak připomněl nedávný Generální kongres, zaujímá rodina v posledních desetiletích význačné místo mezi prioritami Církve, a tudíž i Prelatury. Těmito řádky by se chtěl prelát Opus Dei znovu krátce věnovat tomuto tolik naléhavému a nezbytnému apoštolátu.

04.06.2017

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Jak připomněl nedávný Generální kongres¹, zaujímá rodina v posledních desetiletích význačné místo mezi prioritami Církve, a tudíž i Prelatury. Těmito řádky bych se chtěl znovu krátce věnovat tomuto tolik naléhavému a nezbytnému apoštolátu.

Je zřejmé, že mnozí lidé dnes považují za přebytečný model a dokonce zpochybňují jako zastaralé to, co je ve skutečnosti Božím plánem pro spojení muže a ženy. Přesto je třeba být plní naděje: světlo pravdy o rodině je Bohem vepsané do lidského srdce, a proto se vždy otvírá a bude otvírat cesta uprostřed bouří.

Každá rodina tím, jak se snaží a touží pohromadě kráčet kupředu, **«navrací režii světa smlouvě muže a ženy s Bohem»²**. Když přemýšlím nad touto skutečností, přicházejí mi na mysl slova sv. Josemaríi: ***«Úkol křesťana: utopit zlo v hojnosti***

dobra. Nejedná se o to pořádat protestní kampaně, ani o to být proti všemu. Naopak: mít kladný vztah k životu, být plni optimismu, s mladostí, radostí a pokojem: mít porozumění pro všechny: pro ty, kdo Krista následují, i pro ty, kdo ho opouštějí nebo ho neznají. – Pochopení však neznamená nezúčastněnost ani lhostejnost, nýbrž činnost»³. Neztrácejme klid ani síly tím, že si budeme naříkat na těžkosti, kterými prochází tolik rodin i samotná instituce rodiny. Snažme se chránit a podporovat, s pevností a profesionalitou, křesťanskou rodinu: ta je něčím, co nenáleží jenom nám, ale Bohu a generacím, které přicházejí a budou přicházet.

Rodina a manželství jsou cestou svatosti: ***«Směješ se, protože ti říkám, že máš „povolání k manželství“? – Ano, máš ho: povolání»⁴. Povolání ke svatosti, která znamená štěstí. Rodina je***

rodným místem lásky; je prvním místem, kde je v našich životech přítomna Boží láska, nezávisle na tom, co my jsme schopni udělat nebo zařídit: *«My milujeme, protože On napřed miloval nás»* (1 Jn 4,19).

Otcovství a mateřství nám říkají, kým jsme, každá a každý z nás: Božím darem, ovocem Lásky.

Uprostřed tisíce těžkostí, které mohou nastat v životě rodiny, nás vědomí toho, že my jsme a že druzí jsou darem Božím, vede k tomu mít je víc rádi. A společnost stále potřebuje tuto lásku bez podmínek.

Více než dříve se dnes na všech rovinách ukazuje naléhavá nutnost pomáhat rodinám, které jsou na tom hůř. Nikdo se nenarodí s tím, že umí být otcem nebo matkou, manželem nebo manželkou: je třeba se k tomu formovat a pomáhat v tomtéž ostatním manželům a rodičům. Rodiny, které pomáhají dalším rodinám! Díky zkušenosti z

rodinného života je možné účinně spolupracovat na tomto obrovském poli skutku milosrdenství, kterým je *vyučovat nevědomé*. Aniž bychom „dávali přednášky“, přirozeně, se toho dá udělat tolik pro to, abychom na manželství dobře připravili a potom doprovázeli čerstvě sezdané nebo ty, kdo procházejí těžkým obdobím! Navíc, někdy se rodinou v těžkostech může stát právě ta vaše; tehdy nastane chvíle otevřít srdce a nechat si pomoci se stejnou prostotou, s jakou jste předtím vy byli oporou druhým.

Přemýšlejte také, s širokým srdcem, jak pomoci těm, kdo se nacházejí v takzvaných neregulérních situacích. Papež František potvrdil, že nauka se nemění⁵, ale je nutné zlepšit pozornost vůči těmto bratrům a sestrám, které je potřeba doprovázet s pohledem plným blízkosti, přijetí a rozlišování, a tak jim usnadnit s Boží milostí tyto situace překonat.

Podívejte se na Ježíšův rozhovor se Samaritánkou (srv. *Jn 4,1-45*). Tato žena, ačkoli byla od Boha daleko, se začala modlit, aniž by o tom věděla: dala se do rozhovoru s Bohem, který se od ní nechal potkat a kousek po kousku ji vedl, až se její život ukázal v pravém světle. Samaritánka nezůstává se svým zraněním sama: zároveň stojí pod milujícím pohledem Boha *«veškeré útěchy, který nás těší ve všech našich trápeních»* (2 Kor 1,3-4). Pán nás volá, abychom pro všechny tyto lidi – navzdory své osobní malosti a ubohosti – byli nositeli jeho blízkosti a útěchy.

V každém případě je namístě, abychom byli *krok dopředu*: **«Naučit se někoho milovat není něco, co se improvizuje (...). Ve skutečnosti se každý člověk připravuje na manželství od svého narození»⁶.**

Připomínám vám, že při apoštolských aktivitách s mladými je vhodné mluvit o kráse apoštolského

celibátu a také o povolání vytvářet křesťanskou rodinu tím, že budete kreativně narážet na různé aspekty známosti a manželství⁷: svědectví rodin; kurzy o rodině pro svobodné, přednášky, četba; akce pro rodiče na školách; spolupráce s farnostmi; podpora takových zábav, které mohou být zdrojem budoucích křesťanských manželství, atd.

Vy, kdo se bezprostředněji věnujete formačním aktivitám, myslete na to, že zlepšení každé rodiny má několikanásobný dopad na společnost. Půvab křesťanské rodiny je nakažlivý: **«Svým svědectvím, a také svými slovy, hovoří rodiny k druhým o Ježíši, předávají víru, probouzejí touhu po Bohu a ukazují krásu evangelia»⁸.**

Svěřme tuto klidnou a nesmírnou oblast rodiny tichému a plodnému působení Ducha Svatého. Se vší láskou vám žehná

váš Otec

Řím, 4. června 2017, Slavnost Letnic.

1 Srv. Pastorační dopis, 14-II-2017, č. 21, 31.

2 František, Generální audience, 2-IX-2015.

3 Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 864.

4 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 27.

5 Srv. František, Apošt. exhortace *Amoris laetitia* (19-III-2016), č. 300.

6 František, *Amoris laetitia*, č. 208.

7 Srv. Pastorační dopis, 14-II-2017, č. 25.

8 František, *Amoris laetitia*, č. 184.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-4-6-2017/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-4-6-2017/) (05.08.2025)